

[Løje.]

ikke sige særlig meget derom. Jeg vil dog paa dette Tidspunkt gerne udtale min relative Tilfredshed med, at de forskellige Parter, der er interesserede i denne Sag, er blevet enige om en Del af det, der vedrører Dyrkningsforholdet, selv om denne Enighed først er opnaaet, ikke i den ellefte, men vi kan godt sige i den tolvte Time. Det er altid en Fordel, at Parterne, naar Sagen kommer frem saa sent hen imod Saatiden, hvor Landmændene skal træffe deres Dispositioner, i hvert Fald delvis er enige, og der er derfor Grund til at være tilfreds med, at dette er Tilfældet.

Spørgsmaalet er for de Egne, hvor denne Landbrugsproduktion har vundet Udbredelse, af saa omfattende og gennemgribende Betydning, og der er saa mange forskellige Parter, der er interesserede i dette Spørgsmaal, at det er af overordentlig Vigtighed, at vi faar en Ordning. De Landmænd, der nu har indrettet sig paa denne Dyrkningsmetode, kan meget daarligt tænke sig at ændre Driftsform, selv om der maaske i Øjeblikket var bedre Basis for en Ændring, end der har været de foregaaende Aar. Men navnlig er der knyttet meget store beskæftigelsesmæssige Interesser til Sagen, idet der er adskillige Tusind Arbejdere, der dels i Roemarken i en begrænset Del af Aaret, og dels i Fabrikkerne opnaar en forholdsvis lønnende Beskæftigelse. Hvis man tænkte sig Muligheden af, at vi ikke fik nogen Ordning, saaledes at Sukkerroedyrkingen i det væsentlige maatte ophøre, vilde alle disse Mennesker være henvist til forholdsvis ringere Levevilkaar, hvad der vilde være i høj Grad beklageligt.

Da der er saa mange Interesser knyttet til Spørgsmaalet, maa det beklages, at Rigsdagen først paa dette sene Tidspunkt, hvor Saaningen under normale Forhold allerede vilde være begyndt og maaske burde være begyndt enkelte Steder, faar Sagen til Behandling; og jeg staaer egentlig ganske uforstaaende over for Grunden til, at det først sker nu. Det, de forskellige Parter er blevet enige om, er nemlig kun at forhøje Prisen, henholdsvis paa Roer og paa Sukker, og ikke om noget som helst andet. Men da man dog vel allerede paa et langt tidligere Tidspunkt kunde se, at der var Basis for en saadan Forhøjelse, hvorfor i al Verden har den højtærede Handelsminister saa ikke langt tidligere taget Initiativet til at behandle Spørgsmaalet? Det kan nu ikke ændres i Aar, men hvis vi igen skal lovgive paa dette Omraade ad Aare, hvad vi formentlig skal, vil jeg henstille til rette ved-

kommende, der faar med denne Sag at gøre, at den kommer til Behandling paa et betydeligt tidligere Tidspunkt i alle Parter Interesse, baade af Hensyn til Dyrkerne og af Hensyn til Arbejderne. Men der er jo ikke stort mere at sige om dette, paa nærværende Tidspunkt; det synes, at blive Sædvane, at alle betydende Forhandlinger først skal tilendebringes i allersidste Øjeblik. Men jeg henstiller, at man tager dette under Overvejelse ad Aare. For øvrigt vil jeg gerne give Udtryk for min Tilfredshed med, at Handelsministeren efter Henstilling fra en enkelt inden for Venstre har søgt at bøde paa det uheldige Forhold med den sene Behandling af Sagen ved at træffe ekstraordinære Foranstaltninger til Udsendelse af Frø, saa Saaningen formentlig allerede nu kan begynde.

De væsentlige Ændringer i Forhold til den Lov, vi fik for 2 Aar siden, findes i Lovforslagets §§ 3 og 4. I § 3 foreslaas den Pris, Fabrikkerne skal yde Dyrkerne, forhøjet fra 1 Kr. 90 Øre til 2 Kr. 10 Øre, altsaa med 20 Øre, pr. leveret Dobbeltcentner Roer, og som Følge deraf foreslaas Sukkerprisen forhøjet med 2 Øre fra 33 til 35 Øre pr. kg, under ganske særlige Omstændigheder fra 38 til 40 Øre. Set fra Dyrkernes Side er der Grund til at være tilfreds med, at der er skabt Mulighed for et noget øget Bruttoudbytte, selv om det, der er opnaaet, vel egentlig ikke kan siges at være overvældende, men der er en Side af denne Sag, som jeg ganske kort vil dvæle ved, idet jeg synes, at der kan være Grund til at belyse den lidt nærmere.

Handelsministeren udtalte ved Forelæggelsen i Gaar, at den Stigning, der er foreslaaet paa 20 Øre pr. Dobbeltcentner Roer, er begrundet i, at Produktionsomkostningerne er steget. Ministeren udtalte endvidere, at de 10 Øre, som Loven af 1935 medførte i Stigning af Prisen, allerede var elimineret ved de Prisstigninger, der havde fundet Sted. Saa var det overordentlig heldigt, at Oppositionen, Venstre og Konservative, satte saa stærkt ind for at faa Prisen sat op til 1 Kr. 90 Øre pr. Dobbeltcentner. Regeringspartierne havde foreslaaet 1 Kr. 80 Øre, og havde de to Oppositionspartier ikke sat saa stærkt ind paa, at faa Prisen sat højere op, til 1 Kr. 90 Øre, vilde Dyrkerne altsaa have haft en Mindreindtægt i Forhold til tidligere gældende Lov. Der gives altsaa Lejligheder, hvor det er klogt at tage en lille Smule Hensyn til, hvad Oppositionen mener. Det er muligt, at den højtærede Handelsminister bør erindre dette ved anden Lejlighed.